

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIX. De Publia Diaconissa & de religiosa ejusdem libertate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

K. S. Φ. 10'.

Περὶ ἀγωγῶν τὸς διάκονου καὶ τῆς κατὰ θεὸν
απόδοσίας.

Πουπλία τέ λέκανέ σμένοντον χερόντον ὁ-
νομασθέτη, κύπολυ θρύληνος εἰς τὸν τ-
δοῦντον καλορέων ματων γεγνημένην. αὐτὴν τοι
γαμιτον γονιν ποτε οὐ γον δεξαμήνην κα-
ρεν, καρπον αξιάγαστον τοθεων περιστενόντον.
ιωντος γηρών εἰναι αίνοντος πεσεσύερων επί
πλειον πυγμάνην χερον, καὶ πολλάκις
μηντης δυτοσολικης περιφερίας τὰς ψύφες
δεξαμενη, αειγή τονδε την πυγμονιαν φυ-
γών, οὗ ἐκεῖνης την θεματιας δερύρας εἴδε-
στον αὖτις χορον ἔχεστα παρθενων την διά-
βις παρθενιανέπιπλε μένων, αει μηντης
τοι πεποικότα καὶ σεσωκότα θέν. τοῦ βασι-
λέως παειδη, γεγωνότερην κοινή εψαλ-
λον, δικαζοφεροντην πυγμεναιη καταγελα-
σον τον αἰδισορη. ιδον οὗ μαλισα σμένα τα
ασματα, ατην εἰδωλων καμωδει την αιδε-
ιαν καὶ μηδε δασιδελεγον τα εἰδωλα την
εινων δεργυελον καὶ χρυσον, ἔργα χράν αι-
θρώπων καὶ την της αναμνησας διηγην
ελεγον ομοιοι αὐτοις θύρων τοι ποιησετε
τα κατανες τοι πεποικότες επ' αὐτοις. το-
ταν ακέσσας σκένη Κελιαν αναστεις, συγγ-
ανταις περισταξει τον την παρεόντα καιρον.
η ο μικρον των σμένων νόμων Φερενίσασα,
πλειον τον χορον περισυμιας σκέπτησο, Κα
πάλιν σκένεις διοιη. Ψάλμῳ σκέλευσει α-
ναστητωθεος, καὶ διασκορπιστητωσαν οιχ-
θροι αιτεσθ. οὐχαλεπηνας, τοι χοροτην διδα-
σκαλον αχθημα περισταξε. καὶ γῆρας ιδων
αιδεις αξιωτατον, ετε βούματι την πολι-
αν εὐθραν, ετετην την ψυχης τείμηκεν δρε-
την. αλλα πιντων δορυφορων σκέλευσεν, επι-
κορρης αιτην εκάλεσες παισα, Σταις χροι
Φοινιξ αιτας παρεστησ. οὐδεις ακρον πινην
δεξαμηνην απιμιαν, ανεκτηνειει μηρεις το
δωματον συνηθως οὐδενταις πινεμαλι-
καις εσαλη μελωδιαις, καθαπέ οτι μελω-
διαις σκένεις συγκραφους καὶ διδασκαλη το
ποιησον σμένων κατεπιας πινδυματο την σαελ
ενοχλεν.

C A P. XIV.

*De Publia diaconissa, & de religiosa
eiusdem libertate.*

Fuit his temporibus Publia quædam, ob virtutis præstantiam & ob eximios actus notissima ac celeberrima. Hæc cùm aliquandiu matrimoniij jugo fuisset adstricta, fructum plane admirabilem obtulit Deo. Joannes enim, is qui presbyterorum Antiochiae diutissime Princeps fuit, & qui ad regendam Apostolicam Sedem lape quidem communibus suffragiis electus est, semper tamen eum honorem declinavit, ex ejus utero tanquam egregio prognatus est solo. Hæc igitur cùm cœcum virginum quæ perpetuam virginitatem professa erant sicut haberet, creatorem ac servatorem Deum assidue laudabat. Cùm autem Imperator prætergrederetur, contentiori voce omnes in commune psallebant, scelestum illum contemptu ac ludibrio dignum esse existimantes. Canebant porro eos præcipue Psalmos, in quibus simulae horum infinitas deridetur, & una cum Davide dicebant: Simulachra gentium argentum & aurum, opera manuum hominum. Exposita deinde coru[m] stupiditate, addebat: Similes fiant illi qui faciunt ea, & omnes qui confidunt in eis. Quæ cùm Julianus audisset, ingenti dolore perculsus, filere eas deinceps jussit dum ipse pateretur. Sed Publia, Imperatoris iussa patipendens, chorum virginum maiore fiducia implevit; & prætereunte illo cursu canere jussit. Exsurgat Deus, & dissipentur inimici ejus. Quo facto graviter commotus, magistram chori ad se adduci præcepit. Vilaque anu venerabili, nec canos corporis miseratus, nec animi virtutem honori prosecutus est; sed unicè satellitibus suis imperavit, ut utramque ei malam cæderet, & manibus genas ejus cruentaret. Illa vero contumeliam hanc summi honoris loco ducent, in cubiculum regressa est: & tyrannum spiritibus, ut solebat, canticis petrificare post haec non destitit: eodem plane modo quo cantorum illorum scriptor ac magister David, malum spiritum quo Saul agitabatur, reprimere coniuvèsat.